

μεγάλων ἐρίδων και δεινού πολέμου μεταξύ δύο λαών, τῶν Κοιρήτων, τῶν κατοίκων τῆς Πλευρώνας, και τῶν Καλυδωνίων, ὅστις ἀπέληξεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος Μελεάγρου, σώσαντος τοὺς Καλυδωνίους ἐκ τῆς καταστροφῆς, ὅφ' ἦς ἠπειλοῦντο ὑπὸ τῶν Κοιρήτων. Τὰ τοῦ θανάτου τοῦ Μελεάγρου διαφόρως διηγοῦνται οἱ ποιηταί, περὶ ὧν θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἣν ἐλπίζομεν σὺν Θεῷ νὰ ἐκδώσωμεν.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ ἀριθμὸν 124.)

«Ἐμμανουήλ», εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος, — «Ἐξεύρεσθε τὴν ἀπεμακρόνθησαν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, και ἐνηγκαλίσθησαν τὴν νέαν, τὴν εὐαγγελικὴν πίστιν;»

«Ἐχασες τὸν νοῦν σου!» ἐξεφώνησεν ὁ Ἐμμανουήλ.

«Ὁχι», ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. — «δὲν εἶμαι πλέον παράφρων· φοβοῦμαι, ὅτι ἤμην ἔξω φρενῶν ὄλην μου τὴν ζωὴν μέχρι τοῦδε, τώρα ὅμως, τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, και μοὶ ἔδωκε φῶς.»

Ὁ Ἐμμανουήλ ἔμεινεν ἐκστατικός. — «Και ἐτόλμησας νὰ ἀφήσης τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν και νὰ περιφρονησῆς τὰς ἱεράς τελετὰς και τὰς ὁδηγίας τοῦ σεβασμίου Πατρὸς Φερνάνδου!»

«Ναὶ φίλε μου, ἐτόλμησα νὰ τὸ κάμω.»

«Μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα, παρακαλῶ;»

«Εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ μου, φίλε μου! εἰρήνην ταύτην, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἐγνώριζον πρὶν, — ἡσυχίαν και θάρρος!»

«Ἐχεις ἀναγκὴν θάρρους διὰ νὰ περιπατῆς τὰς ὁδοὺς τῆς Σεβίλλης,» ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμανουήλ — «θάρρους ὅπως παρουσιασθῆς ἐνώπιον τοῦ Καρδινάλιου Βαλδῆς, ἵνα ὑποφέρῃς τοὺς πόνους τοῦ βασανιστηρίου και τὸν θάνατον!»

«Ἐσκέφθησαν περὶ τούτου, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι πολὺ πλησίον.»

«Οὐδεὶς αἰρετικός εἶναι ἀσφαλῆς ἐντὸς τῆς Σεβίλλης, οὐδ' ἐπὶ μίαν ἡμέραν.»

«Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου θὰ ἐξοδευθῇ ἀλλαχοῦ.»

«Ἄ, λοιπὸν δὲν ἀγαπᾷς τὴν νέαν σου ταύτην θρησκείαν ἄρκετὰ, ὥστε νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ αὐτῆς!» εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἐμμανουήλ.

«Λανθάνεσαι, Ἐμμανουήλ, δὲν ζητῶ ἀσφάλειαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν.»

«Διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν!»

«Ναί. Ἐξεύρεις ὅτι πολλάκις μὲ παρεκάλεσας νὰ εὗρω τρόπον ὅπως ἐξασφαλῆθῃ ἡ Ἰσαβέλλα ἐντελῶς· τώρα δὲ ζητῶ παρὰ σοῦ νὰ μοὶ τὴν δώσης ὡς σύ-

ζυγον. Ἐχομεν μίαν πίστην τώρα και μίαν ἐλπίδα, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν ἀδελφὴν σου περισσότερο παρὰ τὴν ζωὴν μου. Θὰ μὲ νομίσης τολμηρὸν, ἴσως, ἀλλ' ἔχω πεποθήσῃν ὅτι και αὐτὴ δὲν μὲ ἀποστρέφεται.»

«Ἄ!», ἐξεφώνησεν ὁ Ἐμμανουήλ πλήρης ὀργῆς· «λοιπὸν εἰσθε συννενοημένοι περὶ τούτου! Και σὺ βεβαίως, ἐνῶ προσποιήσο τὸν φίλον και τὸν σύμβουλον, τὴν ὑπεστήριξες εἰς τὴν παράφρονά της ταύτην πορείαν!»

«Σὲ βεβαίως, ὅτι οὐδεμίαν ποτὲ λέξιον ἀντήλλαξα μετ' αὐτῆς, ἐκτὸς ἐπὶ παρουσίᾳ σου. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ πιστεῦσω, ὅτι θὰ ἀφήσης τὴν ἀδελφὴν σου νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της ἕνεκα τῆς παραλόγου σου ταύτης ἀποστροφῆς πρὸς ἐμέ. Τουλάχιστον, ἄς ἀποφασίσῃ ἐκεῖνη.»

«Δύναμαι κάλλιστα νὰ ἀποφασίσω ἐγὼ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου,» ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ἐμμανουήλ, «τὴν δὲ ἀπάντησίν μου εἰς τὴν πρότασίν σου, δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Ἡ ἀσφάλεια τῆς ἀδελφῆς μου εἶναι ἰδικόν μου ἔργον. Σὺ πρόσσεξον διὰ τὴν ἰδικὴν σου!»

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἐμμανουήλ ἦτο βλοσυρὸν, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐξῆλθε μετὰ βαρυαλογούσης καρδίας.

Τρομερὸς τις πειρασμὸς εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἐμμανουήλ, — πειρασμὸς, ὅστις ἐμπεριεῖχε σκληρότητα, ἀχαριστίαν και προδοσίαν, ὁ νέος ὅμως ἦτο σχεδὸν παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς, και δὲν ἐσκέφθη περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἀμαρτίας τῆς πράξεως. — Ὁ πᾶτερ Φερνάνδος,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «θέλω νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ὠφελιμώτερον εἰς τὸν Καρδινάλιον Βαλδῆς, διὰ τῆς σιλλήψεως και ἄλλων αἰρετικῶν, ἀπεφάσισεν, ὡς φαίνεται, νὰ προδώσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν, ἀλλὰ διατὶ δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν αὐτῆς διὰ τῆς προδοσίας ἐκεῖνου τοῦ ὑπερηφάνου και τολμηροῦ ἀποστάτου, ὅστις εἶχε τὴν οἴησιν νὰ ζητήσῃ αὐτὴν εἰς γάμον!» Αἱ σκέψεις αὐταὶ διήλθον διὰ τοῦ νοῦς τοῦ Ἐμμανουήλ, μόλις δὲ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὗρῃ τὸν Πᾶτερ Φερνάνδον, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ και ἡ Ἰσαβέλλα ἐστάθη ἐνώπιόν του.

(ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο' ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΗΪΣΤΑΙ.

Κυνηγῶν ποτε ὁ Κάρολος Ε'. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας εἰς τὸ δάσος τῆς παλαιᾶς Καστίλιαν κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς θυέλλης συνοδευομένης ὑπὸ βροχῆς βαρυστάτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη, ἐπειδὴ ἦτο ἀπομακρυσμένος ὀλίγον τῆς συνοδείας του, νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν ἵππον τε και νὰ ἔμβῃ μόνος εἰς παρακείμενόν τι σπήλαιον, ἐνθα εὗρε τέσσαρας ἄνδρας κοιμωμένους και

ὡς ἀστακοὺς ὠπλισμένους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐκ τούτων ὁ εἰς ἅμα ἀκούσας τὸν κρότον ἠγέρθη ἀμέσως καὶ πλησιάσας εἰς τὸν βασιλεῖα εἶπεν, «ὦ καλέ μου φίλε! θὰ θαυμάσης, ἔταν Σοὶ διηγηθῶ τί ὠραῖον ὄνειρον ἔβλεπα ταύτην τὴν στιγμήν, ὅπερ διέκοψεν ὁ κρότος τῶν βημάτων Σου. . . ἔβλεπον, ὅτι τάχα ἐφόρουσαν τοῦτο τὸ χρυσοῦφαντον ἐπανωφόριόν Σου, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς μ' ἐπήγαινε· ὡς τὸ δοκιμάσωμεν, παρακαλῶ,» καὶ συγχρόνως ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ βασιλέως τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ ἐνδύεται αὐτός.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ σκηνὴ αὕτη καὶ πάραυτα ἐγερθεὶς ἄλλος ἀρχίζει νὰ διηγῆται καὶ αὐτὸς τὸ ὄνειρόν του. «Ἐγὼ, φίλε μου, εἶπεν, ὠνειρευόμην, ὅτι τάχα αὐτὸ τὸ παλαιὸν σαρίκι μου (κεφαλοδέσμιον) τὸ ἀντήλαξα μὲ τὸ κομψὸν πτεροφόρον καπέλον Σου,» καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀρπάζει ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως τὸν λαμπρὸν καὶ πολυτελεῖ πῖλον καὶ τὸν φορεῖ αὐτός.

Κατόπιν τούτων ἐγείρεται ὁ τρίτος καὶ διηγεῖται ὅτι ἐκπληκτικὸν ὄνειρον ἔβλεπεν, ὅπερ τὸν κατετάραξε.

«Ἐβλεπον, — εἶπεν, — ὅτι τάχα ἔτρεχον ἐπὶ ἵππου ὁμοίου μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖς,» καὶ παρευθὺς λαμβάνει τὸν ἵππον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως.

Τελευταῖον ἀναπηδήσας καὶ ὁ τέταρτος ἀνέκραξεν, «Αἱ, ἀδελφίσα, Σεῖς βλέπω μὲ τὰ ὄνειρά σας δὲν ἀφήσατε τίποτε καὶ δι' ἐμέ. . .» «Καὶ πῶς, δὲν βλέπετε, — ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν ληστῶν, — τὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ κρεμασμένην χρυσοῦν ἄλυσον μὲ τὸ ἀργυροῦν κλειδίον;» «Ναί, μάλιστα, καλὰ λέγετε, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος,» καὶ ἀμέσως ἤπλωσε τὴν χεῖρά τῆς, ἵνα ἀφαιρήσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ταραχὴν, εἶπε· «λάθε ὀλίγην ὑπομονήν, φίλε μου, νὰ σὲ διδάξω τοῦλάχιστον πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ἀργυροῦν τοῦτο κλειδίον.» Καὶ πλησιάσας ἀμέσως τὸ κλειδίον εἰς τὰ χεῖλή του ἐσώριξε τρεῖς τόσον δυνατοὺς συριγμοὺς, ὥστε ἀμέσως ἡ ἐξ ἑκατῶν περιπυ ἀνδρῶν συνοδεία του ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ περιεκύκλωσε στενωῶς τοὺς τέσσαρας ληστὰς.

Τότε ὁ Κάρολος στραφείς πρὸς τοὺς ληστὰς εἶπεν, «Καὶ ἐγὼ, φίλοι μου καλοὶ, ὠνειρευόμην ἐπίσης, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ὄνειρόν μου εἶναι συνέχεια τῶν ἰδικῶν σας ὄνειρων, διότι τῷ ὄντι εἶδον ὅσα συνέβησαν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, ἀλλὰ κατόπιν τούτων ἀπεφασίσθη νὰ κρεμασθῆτε πάντες· καὶ τώρα ἐμπρός, παρακαλῶ, φίλοι μου, διότι ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ βασιλέως. Οὕτω μετὰ μίαν ὥραν καὶ οἱ τέσσαρες ἀπηγγονίσθησαν καὶ ἔμειναν ἐκτεθειμένοι πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

M. A.

Ἀνέκδοτον τοῦ Δουκὸς Οὐελλιγγτῶνος.

Ἄγγλος τις γεωργὸς ἐργαζόμενος ἡμέραν τινα εἰς τὸν ἀγρὸν του εἶδε μακρόθεν κυνηγούς τινες ἵππεῖς διαβαίνοντας διὰ τοῦ ὑποστατικοῦ του καὶ διευθυνομένους πρὸς ἀγρὸν τινα ἐσπαρμένον μὲ σῖτον. Μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ καταπατηθῇ ὁ σῖτος του, ἔπεμψε παιδίον τι νὰ κλείσῃ τὴν εἴσοδον (διότι ὅλοι οἱ ἀγροὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι φραγμένοι). Μόλις δὲ τὸ παιδίον ἔφθασεν ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ παρουσιάζονται οἱ κυνηγοὶ ζητοῦντες νὰ διαβῶσι, καὶ προσπαθοῦντες δι' ἀπειλῶν νὰ βιάσῃσι τὸ παιδίον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπὶ τέλους, εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποταθείς πρὸς αὐτὸ μὲ ἀυστηρότητα εἶπε, «Δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δουξ Οὐελλιγγτων, καὶ εἶμαι συνεθισμένος νὰ ὑπακούωμαι πάντοτε· σὲ προστάζω λοιπὸν νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν ἐκείνην, διὰ νὰ περάσω μὲ τοὺς φίλους μου!»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ παιδίον ἔβγαλε τὸν πῖλόν του καὶ ἔκαμε μίαν ταπεινὴν ὑπόκλισιν εἰς τὸν Οὐελλιγγτῶνα, ἀλλ' ἐν ταυτῷ ἀπεκρίθη, «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Δουξ Οὐελλιγγτων δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραβῶ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μου, διότι ἔχω ῥητὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἀνοίξω εἰς κανένα, χωρὶς τὴν ἀδειαν αὐτοῦ».

Ὁ Δουξ ὑπερευχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ἐχαίρετῃσε τὸ παιδίον ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του καὶ εἶπεν, — «Ἐκτιμῶ τὸν ἄνδρα ἢ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον οὔτε διὰ ἀπειλῶν, οὔτε διὰ δωροδοκίας δύναται νὰ πεισθῇ νὰ παρακούσῃ. Ἐὰν εἶχον στρατὸν ἐκ τοιούτων ἀνδρῶν, θὰ ἠδυνάμην οὐχὶ μόνον τοὺς Γάλλους, ἀλλὰ καὶ ὅλοκληρον τὸν κόσμον νὰ νικήσω».

Ρίψας δὲ πρὸς τὸ παιδίον μίαν λίραν, ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς συνοδείας του, — τὸ δὲ παιδίον ἔτρεξε πρὸς τὸν κύριόν του, κράζων — «Ἐκαμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Ναπολεὼν νὰ κάμῃ! ἐμπόδισα τὸν Δουκὰ Οὐελλιγγτῶνα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβῇ».

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

Ὁ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι παριστάμενος Αὐγουστίνος δὲν εἶναι ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ καὶ Ἱερὸς ἐπονομασθεὶς, ἀλλ' ἕτερος ἀκμάσας κατὰ ἀρχὰς τοῦ ἔκτου μ. Χριστοῦ αἰῶνος, ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 1ου καὶ ἀνήκων εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν Βενεδικτινῶν.

Ὁ Αὐγουστίνος οὗτος πορευθεὶς ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἰδὼν νέους τινὰς ἄγγλους αἰχμαλώτους, ἐθαύμασε διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς πόθεν ἦσαν καὶ μαθὼν, ὅτι ἦσαν ἄγγλοι, εἶπεν, «ἔπρεπε κάλλιον νὰ ὀνομάζεσθε ἄγγελοι!»

Ἡ περίστασις αὕτη διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς Βρετανοὺς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, καὶ λαβὼν τὴν ἀδειαν τοῦ Πάπα